

forhold til sådan almindelig tilgang, som jeg oplever hos Dansk Folkeparti, ville man sige: Jo, jo, men vi havde sådan set også frit valg før og en lovgivning om frit valg før. Så kom regeringen og fandt ud af, at den ville putte en halv milliard kroner i bureaukrati og pamfletter og brochurer, og hvad ved jeg.

Tænk, at man ikke engang er villig til at gå ind og sige: Vi synes egentlig også, det er lidt mærkeligt, at det skal koste så meget, når nu Socialdemokratiet er kommet til fornuft. Så bed da socialministeren om at se den ordning igennem og find ud af, om der er gået for meget ideologi i den og for lidt hjemmehjælp!

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Pia Kjærsgaard for et sidste svar.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Vi tror på, at frit valg gør, at folk bliver mere prisbevidste, at der er muligheder at vælge imellem, men jeg er da helt enig i, at socialministeren nok burde svare mere konkret på de spørgsmål, hun er blevet stillet om det her. Det synes jeg helt bestemt en minister bør gøre, og det ved jeg at vores socialordfører også har foreholdt socialministeren, så det er da bestemt ikke et spørgsmål, vi glemmer.

Kl. 15.25

Jeg har udtrykt heroppe, at når der gives penge til de ældre til kommunerne, så er det ikke den bedste måde, det er gjort på, nemlig at man bare giver dem ud til kommunerne, sådan at kommunerne har disponeret forkert. Det er ærgerligt. Det kan kommunerne ikke være bekendt. Det er kommunernes ansvar, og giver vi penge til kommunerne, er det nok en bedre idé, hvis vi siger: Her får I en sum penge, og de skal bruges til det formål og ikke andre.

Det vil vi absolut tage op en anden gang, hvor kommunerne nok får behov for flere penge, også til de ældre.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne starte med at takke statsministeren for en åbningstale præget af holdninger, optimisme og udsyn, men også, synes jeg, af vilje til forandringer, nemlig de nødvendige og selvfølgelig velforberejdede forandringer, som gør forskellen mellem en dynamisk borgerlig regering,

der udviser rettidig omhu ved at turde lede, frem for en regering der lader sig nøje med at være bange for vælgerne og dermed gør sig skyldig i at handle for sent. Særlig har jeg hæftet mig ved statsministerens bemærkninger om forventningerne til såvel arbejdet i Strukturkommissionen som til arbejdet i Velfærdskommissionen. Det vil jeg vende tilbage til, for det er store sager og store reformer, vi her har lagt op til.

Når jeg på mit partis vegne glæder mig over den holdningsprægede åbningstale, skyldes det jo den kendsgerning, at vi Konservative længe har været dybt optaget af værdidebatten. Netop fordi Det Konservative Folkeparti altid har bygget på en livsholdning og ikke en fastlagt ideologi, har det lige siden vort partis stiftelse været naturligt for os med løbende diskussioner og debatter om de grundlæggende værdier, fordi netop de grundlæggende værdier både er garanten for og inspirationen til en fast og sammenhængende kurs i den aktuelle politik.

Det Konservative Folkepartis hele værdigrundlag bygger på en livsholdning, dvs. et sæt af værdier, som tilsammen danner en sammenhængende holdning og livsindstilling. Vi kræver, at der er sammenhæng mellem standpunkterne, og at der er sammenhæng mellem holdning og handling. For os har politik aldrig været og kan aldrig blive til simpel interessevaretagelse for en enkelt befolkningsgruppe eller interessegruppe. Lige så lidt kan vores politik domineres af en enkelt eller to sager. Holdninger og handlinger for hele mennesker i et helt samfund. Vi vil et samfundsfællesskab, hvor frihed og fantasi går hånd i hånd med arbejdslyst og ansvarsbevidsthed. Sådan kan vores vision formuleres.

Danskerne har sammen med stort set alle andre befolkninger for længst vendt ryggen til forestillingen om kollektivets lyksaligheder. Kollektiviseringen gik faktisk så vidt i 1970'erne, at man visse steder forsøgte sig med at kollektivisere kærligheden mellem to mennesker. Det endte dog galt, heldigvis for det.

Vi lever heldigvis nu i en tid præget af individualisme, og det er godt på rigtig mange måder. Den gedigne, ansvarsbevidste individualisme skal understøttes og fremmes, men ikke forveksles med egoisme. I modsætning til egoisten, der er sig selv nok, er individualisten sig selv, men aldrig sig selv nok.

Egoisten og kollektivistten har én ting til fælles: De løber fra ansvaret og er derved lige fjerne fra individualismen. Individualismens tidsalder giver mulighed for virkelig at få glæde af tilvæ-